

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Jana Dvořáka a soudců Aleše Korejtky a Petry Venclové ve věci

žalobce: **PHARMAWEX, s.r.o.**, IČO: 04491891,
sídlem Novoměstská 960, 537 01 Chrudim,
zastoupeného Danielem Bartošem, advokátem,
sídlem Bílinská 1147/1, 400 01 Ústí nad Labem,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2021, č. j. 40459/21/5100-41452-712033,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Dne 3. 2. 2021 žalobce požádal dle § 156 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „daňový řád“), Finanční úřad pro Pardubický kraj (dále též „správce daně“) o posečkání úhrady daně z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen

Shodu s prvopisem potvrzuje

2020 a listopad 2020, neboť se v roce 2020 „dostal do tíživé finanční situace“ (resp. měl „závažné finanční potíže“). Správce daně však zjistil, že žalobce již dne 2. 2. 2021, tj. před podáním žádostí o posečkání, daň z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2020 a listopad 2020 uhradil (konkrétně se jednalo o 467 690 Kč za zdaňovací období říjen 2020 a 64 499 Kč za zdaňovací období listopad 2020), a proto rozhodnutím ze dne 13. 4. 2021, č. j. 430324/21/2804-50540-602958, a rozhodnutím ze dne 13. 4. 2021, č. j. 430453/21/2804-50540-602958, řízení o žádostech žalobce podle § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu zastavil, neboť se stala bezpředmětnými.

2. Následné odvolání žalobce žalovaný rozhodnutí ze dne 9. 11. 2021, č. j. 40459/21/5100-41452-712033, zamítl a rozhodnutí správce daně ze dne 13. 4. 2021, č. j. 430324/21/2804-50540-602958, a ze dne 13. 4. 2021, č. j. 430453/21/2804-50540-602958, potvrdil. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 Afs 15/2013 – 34, a zdůraznil, že posečkat s úhradou daně lze z důvodů taxativně stanovených jen tehdy, nemůže-li být úhrada daně provedena. Pokud správce daně v době podané žádosti neeviduje na konkretizovaných daních žádné nedoplatky, neboť tyto daně byly již zcela uhrazeny, pozbývá významu vést řízení o žádosti, kterou se žadatel domáhá posečkání s úhradou daně.

II.

Žaloba a vyjádření žalovaného

3. Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2021, č. j. 40459/21/5100-41452-712033, které tvoří společně s rozhodnutími správce daně jeden celek, podal žalobce žalobu, v níž namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je „nepřezkoumatelné“ a „nezákonné“. Dle žalobce orgány finanční správy nesprávně interpretovaly § 156 daňového řádu, neboť to, že žalobce před podáním žádostí o posečkání daňový nedoplatek uhradil, „nemůže samo o sobě znamenat, že u žalobce nenastaly důvody, pro které by daň uhradit nemohl“. V této souvislosti žalobce poukázal na § 156 odst. 4 daňového řádu, z něhož dle žalobce neplyne, že by bylo možno povolit posečkání úhrady daně „pouze do doby uhrazení daňového nedoplatku“. Pokud se orgány finanční správy dovolávaly závěrů Nejvyššího správního soudu vyslovených v odůvodnění rozsudku ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 Afs 15/2013 – 34, pak ty dle žalobce „na případ nelze aplikovat“. Celkově hodnotí žalobce postup orgánů finanční správy jako „formalistický“ [správce daně ex officio „neučinil žádných kroků k tomu, aby bylo dosaženo posečkání úhrady daně již dříve (tedy ještě před úhradou daňové povinnosti žalobcem)“] a ve svých důsledcích nepřiměřeně tvrdý (žalobce soudu objasnil, že „žádost o posečkání...byla žalobcem směřována k povolení posečkání úhrady příslušné daně za účelem prominutí vzniklých úroků z prodlení, a tudíž k odstranění tvrdosti zákona“). Postupem orgánů finanční správy navíc došlo k porušení zásady procesní rovnosti (§ 6 odst. 1 daňového řádu) a čl. 2 odst. 2 Listiny.
4. Ze všech výše uvedených důvodů by dle názoru žalobce mělo být rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc by měla být žalovanému vrácena k dalšímu řízení.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě [jež není třeba podrobně rekapitulovat, neboť jeho obsah účastníci znají, nadto v řízení byl žalovaný úspěšný, přičemž v odůvodnění rozsudku je třeba vypořádat základní námitky toho účastníka, kterému soud za pravdu nedal; ostatně rozhodnutí soudu je primárně reakcí na žalobní námitky, teprve až v druhé řadě - a pouze

tehdy, je-li to pro vyjasnění stěžejních otázek nezbytné - případně může reagovat i na vyjádření k žalobě (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 10 Afs 405/2020 – 41, bod 9)] setrval na závěrech obsažených v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které je dle jeho názoru věcně správné a zákonné, a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

III.

Posouzení věci soudem

6. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalobou napadené rozhodnutí [přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§75 odst. 1 s. ř. s.)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Předně soud připomíná, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, resp. argument. Rozsah reakce na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní - tzn., že na námitky lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí [*„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* (nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68)]. Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok jeho rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. nález ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08, bod 24), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci – pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů – nesmí být přemrštěné. Jiný postup by ohrožoval funkčnost orgánů veřejné moci, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly (k tomu srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2020, č. j. 9 As 413/2018 – 43, bod 21). Z výše uvedených důvodů proto např. soud není povinen reagovat na košatou a obsáhlou žalobu stejně košatým a obsáhlým rozsudkem (shodně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 18/2015 – 48, bod 35, popř. rozsudky téhož soudu ze dne 5. 2. 2021, č. j. 5 As 140/2019 – 93, bod 41, a ze dne 5. 3. 2021, č. j. 5 As 267/2019 – 106, bod 66). Implicitně lze samozřejmě vypořádat i důkazní návrhy účastníků řízení (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2019, sp. zn. III. ÚS 35/19, bod 62, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2017, č. j. 9 Ads 225/2016 – 61, body 42 a 44, a ze dne 11. 7. 2019, č. j. 5 Ads 213/2018 – 25, bod 18).
8. Současně platí, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou správně vyřčené, a proto bude soud tam, kde se závěry správních orgánů shodně, na tyto odkazovat, event. je stručně shrne. Soud přitom není povinen hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, které již přesvědčivě vyslovily správní orgány

(podobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013 – 128, popř. rozsudek téhož soudu ze dne 4. 3. 2015, č. j. 6 As 72/2014 – 88), resp. soud není povinen vše znovu převyprávět „vlastními slovy“ (srov. např. náleží Ústavního soudu ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. III. ÚS 1889/20).

9. Konečně je vhodné ve vztahu k samotnému soudnímu přezkumu dodat i to, že pojem „úplný přezkum“ (plná jurisdikce) není ani Evropským soudem pro lidská práva (srov. rozsudek ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 40378/10 – Fazia Ali proti Spojenému království) vykládán doslova a Evropský soud pro lidská práva se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlédnout ke zvláštnostem řízení ve správním soudnictví, v rámci něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod dle Evropského soudu pro lidská práva nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Evropský soud pro lidská práva zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva (srov. např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. 11. 1995, § 47).
10. K jednotlivým žalobním námitkám pak soud uvádí, že v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (které tvoří společně s rozhodnutími správce daně jeden celek) jsou zmíněny podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se žalovaný řídil při jejich hodnocení a při aplikaci právních předpisů, v odůvodnění jsou též srozumitelně popsány důvody výroku rozhodnutí a jsou v něm též vypořádány základní námitky žalobce. Žalovaný zjistil stav věci v dostatečném rozsahu (žalobce ostatně žádné nové důkazy v žalobě neoznačil) a na jeho základě byly přijaty odpovídající právní závěry, které byly řádně odůvodněny. Žalobou napadené rozhodnutí tak není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (nedostatkem důvodů nelze rozumět případné dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí) nebo pro nesrozumitelnost a ani netrpí jinou vadou, která by opodstatňovala postup dle § 76 s. ř. s.
11. Důvodné nejsou ani další námitky žalobce. Na tomto místě soud nejprve opakuje, že žalovaný na 5 stranách podrobně odůvodnil své závěry, přičemž proti zevrubné a promyšlené argumentaci žalovaného žalobce v žalobě postavil obdobné námitky, jaké uplatnil v odvolání,¹ aniž by předložil konkrétní relevantní konkurující argumentaci

¹ Uvedení konkrétních žalobních námitek [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] přitom nelze nahradit opakováním námitek uplatněných v opravném prostředku či snad pouhým odkazem na takové podání, a to proto, že námitky obsažené v opravném prostředku směřovaly proti jinému rozhodnutí, než které je předmětem přezkumu soudem [k tomu srov. shodně např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74, ze dne 29. 2. 2008, č. j. 8 Afs 98/2007-73, a ze dne 9. 7. 2019, č. j. 7 Afs 161/2018 – 28, bod 13; tyto závěry Nejvyššího správního soudu obstály i v testu ústavnosti (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 2. 2008, sp. zn. I. ÚS 1841/07)]. Ostatně i Nejvyšší správní soud v řízení o kasačních stížnostech setrvale judikuje, že „*uvedení konkrétních stížných námitek nelze nahradit zopakováním či parafrází námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než která jsou předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu*“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2019, č. j. 7 Afs 119/2018 – 29, bod 13), resp. že „*uvedení konkrétních kasačních námitek nelze bez dalšího nahradit zopakováním námitek uplatněných v předchozích podáních nebo pouhým odkazem na tato podání*“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2020, č. j. 5 Afs 155/2019 – 40, bod

zpochybňující správnost závěrů žalovaného [za žalobní (či kasační) námitku přitom nelze i dle Nejvyššího správního soudu „rozhodně považovat pouhé negace pečlivě odůvodněných závěrů“ správních orgánů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Afs 126/2017 - 43, bod 50)]. Vzhledem k tomu, že žaloba neobsahuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů žalovaného, nebude soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, které již žalovaný přesvědčivě vyslovil (podobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013 - 128, popř. rozsudek téhož soudu ze dne 4. 3. 2015, č. j. 6 As 72/2014 - 88), a proto odkazuje na odůvodnění rozhodnutí žalovaného [tuto praxi aproboval i Evropský soud pro lidská práva a Ústavní soud (srov. např. nález ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. III. ÚS 1889/20)] a stručně dodává následující:

12. Jak již bylo uvedeno výše, žalobce dne 3. 2. 2021 požádal dle § 156 odst. 1 daňového řádu o posečkání úhrady daně z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2020 a listopad 2020, neboť se v roce 2020 „dostal do tíživé finanční situace“ (resp. měl „závažné finanční potíže“). Řízení o jeho žádostech však byla podle § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu zastavena, jelikož žalobce již dne 2. 2. 2021, tj. před podáním žádostí o posečkání, daň, s jejíž úhradou žalobce v žádostech o posečkání žádal posečkat, uhradil. Postup správce daně, který aproboval žalovaný svým rozhodnutím, označil žalobce za nezákonný. S tímto hodnocením se však soud neztotožnil.
13. Dle § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu správce daně rozhodnutím řízení zastaví, jestliže se řízení stalo bezpředmětným.
14. Jak uvedl Nejvyšší správní soud např. v odůvodnění rozsudku ze dne 9. 4. 2014, č. j. 6 As 38/2014 - 14, „za bezpředmětné je třeba považovat takové řízení, ve kterém již není o čem rozhodovat, neboť absentuje předmět řízení - a jakýkoliv další procesní postup by k ničemu nevedl. Zákonná úprava ust. § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu tak odpovídá předchozí úpravě v ust. § 27 odst. 1 písm. g) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), která užívala pojmu, odpadl důvod řízení“. Případů, kdy může dojít k odpadnutí důvodu řízení, je celá řada - například zaplacení daně, s jejíž úhradou žádal daňový subjekt posečkat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 Afs 15/2013 - 34), nebo napadení exekučního příkazu opravným prostředkem a následné zastavení exekučního řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 3 Afs 5/2004 - 63).“
15. Podle § 156 odst. 1 daňového řádu na žádost daňového subjektu nebo z moci úřední může správce daně povolit posečkání úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky (dále jen „posečkání“),
  - a) pokud by neprodlená úhrada znamenala pro daňový subjekt vážnou újmu,
  - b) pokud by byla ohrožena výživa daňového subjektu nebo osob na jeho výživu odkázaných,

---

10). Proto nemůže obstat ani paušální odkaz žalobce na jeho podání učiněná v daňovém řízení (viz stranu 2 žaloby dole - předposlední odstavec).

c) pokud by neprodlená úhrada vedla k zániku podnikání daňového subjektu, přičemž výnos z ukončení podnikání by byl pravděpodobně nižší než jím vytvořená daň v příštím zdaňovacím období,

d) není-li možné vybrat daň od daňového subjektu najednou, nebo

e) při důvodném očekávání částečného nebo úplného zániku povinnosti uhradit daň.

16. Výkladem § 156 odst. 1 daňového řádu a § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu se v minulosti již zabýval Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 Afs 15/2013-34. Obecně formulované závěry Nejvyššího správního soudu jsou plně využitelné i ve věci nyní posuzované. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že posečkat s úhradou daně lze z důvodů taxativně stanovených jen tehdy, nemůže-li být úhrada daně provedena. Pokud však správce daně v době podané žádosti neviduje na konkretizovaných daních žádné nedoplatky, neboť tyto daně byly již zcela uhrazeny, pozbývá významu vést řízení o žádosti, která se domáhá posečkání s úhradou daně (bod 19 rozsudku ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 Afs 15/2013-34).
17. Soud tedy souhlasí s žalovaným, že správce daně zcela v souladu se zákonem řízení o žádostech žalobce podle § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu zastavil, neboť je-li daň uhrazena, není s čím posečkovávat. Naznačoval-li žalobce, že vzdor výše uvedenému mělo být podle § 156 odst. 4 daňového řádu rozhodnuto zpětně o posečkání, neboť daň sice byla před podáním žádosti uhrazena, avšak byla uhrazena až po splatnosti, přehlíží, že § 156 daňového řádu neslouží k obcházení pravidel v daňovém řádu stanovených pro placení daně či k mírnění všech možných důsledků spojených s pozdní úhradou daně. Institut posečkání je beneficiem ze strany státu, které je poskytováno pouze v případě splnění všech zákonem stanovených podmínek. Povolit posečkání zpětně (§ 156 odst. 4 daňového řádu) sice lze, avšak ne pokud již předmětná daň byla uhrazena. Jak již bylo vysvětleno výše, povoluje se „posečkání úhrady daně“. Je-li daň zcela uhrazena (byť po splatnosti), není s čím posečkovávat.
18. Správci daně přitom nelze vytýkat, že již dříve z moci úřední posečkání nepovolil. Není totiž povinností správce daně si neustále aktivně opatřovat důkazy svědčící o tom, zda nedošlo k naplnění předpokladů pro posečkání, vyhledávat daňové subjekty v nouzi a z moci úřední jim pomoci a povolit posečkání. Důkazní břemeno v řízení o posečkání neleží na správci daně, ale na žadateli. Současně správce daně nemá povinnost prokázat, že povolení posečkání nebylo nezbytné (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2017, č. j. 8 Afs 181/2017 – 31, bod 17).
19. Soud tedy shrnuje, že pokud měl žalobce prokazatelně finanční prostředky k úhradě předmětných daňových nedoplatků a tyto nedoplatky také před podáním žádosti o posečkání uhradil, pak se řízení o žádostech o posečkání stala bezpředmětnými a orgány finanční správy řízení zcela správně dle § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu zastavily (nedošlo tedy k žalobcem tvrzenému porušení čl. 2 odst. 2 Listiny). Za těchto okolností bylo zcela irrelevantní, jaké další (vedlejší) cíle žalobce žádostmi sledoval (viz bod IV žaloby). Nelze též souhlasit s tím, že by postup orgánů finanční správy byl formalistický a ve svých důsledcích nepřiměřeně tvrdý. Jak již bylo vysvětleno shora, účelem institutu posečkání není eliminovat jakékoliv negativní dopady úhrady daňových povinností do sociální a ekonomické sféry daňového subjektu, neboť plnění zákonných povinností při

placení daní vždy představuje určitý zákonem aprobovaný zásah do majetkové sféry daňového subjektu, ale jen negativní dopady zákonodárcem výslovně zmíněné (výčet je taxativní), a to pouze při splnění všech zákonem stanovených podmínek.

20. Lichá je i námitka žalobce, že došlo k porušení zásady rovnosti (6 odst. 1 daňového řádu). Postup žalovaného v žádném případě nelze označit za diskriminační. Diskriminací se rozumí rozdílné zacházení s osobami nacházejícími se ve srovnatelné situaci, které nemá objektivní a rozumné odůvodnění (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 1. 2003, sp. zn. Pl. ÚS 15/02, č. 40/2003 Sb., a ze dne 6. 6. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 42/04, č. 405/2006 Sb.). Žalobce však v žalobě nepoukázal na žádný konkrétní subjekt, který by se nacházel ve srovnatelné situaci jako on a s nímž by žalovaný bez objektivního a rozumného odůvodnění zacházel odlišně.

IV.

Závěr a náklady řízení

21. Soud tedy uzavírá, že základní žalobní námitky nebyly důvodné, a proto žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I). Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario), procesně úspěšný žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal, a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo (výrok II).

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 1. června 2022

Jan Dvořák v. r.
předseda senátu